

9. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. №580-VIII. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/580-19/page>.
10. Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону: Закон України від 22.06.2000 р. № 1835III. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/z1041-17>.
11. Шушкевич И.Ч. Взаимодействие с населением – важнейшая задача милиции/полиции. Закон и право. 2001. № 7. С. 42–44
12. Funk A. Community Policing in den USA. Bürgerrechte&Polizei. Heft 64. Berlin, 1999. Nr. 3. S. 16–27.
13. Police Force, police service. Care and control in Britain / Edited by M. Stephens and S. Becker. London, 1994. S.78.

УДК 347.73

СПРАВЛЯННЯ ЛОКАЛЬНОГО ТА КУРОРТНОГО ЗБОРІВ У РЕСПУБЛІЦІ ПОЛЬЩА: ДОСВІД ЗАКОНОДАВЧОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ

COLLECTION OF LOCAL AND RESORT FEELS IN THE REPUBLIC OF POLAND: EXPERIENCE OF LEGISLATIVE REGULATION

Калінічев А.А.,
аспірант

Київського міжнародного університету

Стаття присвячена аналізу польського досвіду законодавчого регулювання локального та курортного зборів. З'ясована специфіка справляння зазначених податкових платежів. Обґрунтовуються конкретні вектори використання в Україні досвіду законодавчої регламентації в Республіці Польща окреслених місцевих зборів.

Ключові слова: місцеві податкові платежі, локальний збір, курортний збір, Республіка Польща, законодавча регламентація, туристичний збір.

Статья посвящена анализу польского опыта законодательного регулирования локального и курортного сборов. Выяснена специфика взимания указанных налоговых платежей. Обосновываются конкретные векторы использования в Украине опыта законодательной регламентации в Республике Польша указанных местных сборов.

Ключевые слова: местные налоговые платежи, локальный сбор, курортный сбор, Республика Польша, законодательная регламентация, туристический збір.

The article is devoted to the analysis of the Polish experience of legislative regulation of local and resort fees. The specifics of the collection of these tax payments are determined. The specific vectors of the use of Polish experience in the field of legal regulation of the outlined local fees are formulated in the article.

Key words: local tax payments, local fee, resort fee, Republic of Poland, legal regulation, tourist fee.

Постановка проблеми. Україна нарешті зробила свій цивілізаційний вибір, відповідно, подальша реалізація європейських прагнень суспільства потребує визначення чітких орієнтирів соціально-економічного розвитку та ефективного залучення всіх наявних ресурсів задля їх досягнення. Одним із векторів цієї реформаторсько-інтеграційної роботи є модернізація національної економіки за прогресивною моделлю, удосконалення вітчизняної системи оподаткування, узгодження її з принципами та стандартами Європейського Союзу. У цій площині надзвичайно важливе значення має саме податково-правове регулювання, адже поза правом публічна фінансова діяльність взагалі є неможливою. Відповідно, впровадження в нашої державі європейського досвіду законодавчої регламентації справляння податків і зборів (як загальнодержавних, так і місцевих) слугуватиме новим потужним імпульсом еволюції вітчизняної системи оподаткування до вимог ЄС, виступатиме важливим резервом у напрацюванні ефективних рішень, в обранні та використанні нового конструктивного інструментарію. Навряд чи виправдано буде у такій ситуації ігнорувати і традиційні податкові важелі, що довели свою практичну здатність забезпечувати акумуляцію коштів до дохідної частини бюджетів, зокрема такий місцевий податковий платіж, як «City Tax».

У наведеному контексті ретельного наукового аналізу заслуговує правове регулювання податкової системи Республіки Польща, дослідження законодавчої регламентації локального та курортного зборів, податкових платежів, що є спорідненими як до City Tax, так і до туристичного збору, що справляється в Україні. Впровадження наявного позитивного досвіду та врахування певних негативних момен-

тів, на наш погляд, буде цікавим та корисним, зважаючи на такі обставини: по-перше, Польща – це держава-член ЄС. Вона багато років існує в системі координат, до якої ми тільки наближаємося. При цьому окреслена країна стрімко розвивається і в багатьох моментах може слугувати для нас зразком; по-друге, Польща – не тільки наш географічний сусід, але й країна, близька за менталітетом населення, за демографічними параметрами, з якою ми маємо спільну практику державотворення та соціалістичне минуле, а також схожі форми державного устрою та правління. Ще нещодавно ми були практично на однакових стартових позиціях, натомість сучасний стан справ наявно демонструє різницю не тільки у підходах, обраних у наших державах, але й у досягнутих результатах. Не випадково свого часу на форумі Ради євро-атлантичного партнерства міністр економічного розвитку і торгівлі України А. Абронавичус заявив, що податкова реформа в нашої країні буде побудована відповідно до польської моделі [1]. Ми цілком поділяємо наведену позицію. Вважаємо, що реалізована в Польщі трансформаційна схема є чи не найзручнішою для втілення у наших вітчизняних реаліях.

Стан опрацювання. Дослідження законодавчого регулювання справляння місцевих податкових платежів у Республіці Польща (зокрема локального та курортного збору) не належить до кола пріоритетних векторів наукового пошуку вітчизняних фахівців-фінансистів. Зазвичай вони торкаються проблемних питань у цій сфері фрагментарно і похапцем, поряд із вивченням інших моментів податково-правового регулювання. Законодавчу регламентацію справляння локального та курортного зборів (тією чи іншою мірою) розглядали у своїх роботах такі науковці:

О. Радишевська, В. Грובה, М. Брилев, П. Кобильський, С. Заборська, К. Бадунувич, Л. Егель, Р. Довгер та інші.

Метою статті є дослідження досвіду (як позитивного, так і негативного аспектів) законодавчої регламентації справляння локального та курортного зборів у Республіці Польща, а також з'ясування можливості його упровадження в Україні (передусім, при податково-правовому регулюванні туристичного збору).

Виклад основного матеріалу. Відповідно до Європейської хартії місцевого самоврядування органи місцевого самоврядування мають право в рамках національної економічної політики на власні адекватні фінансові ресурси, якими вони можуть вільно розпоряджатися в межах своїх повноважень (п. 1 ст. 9). При цьому п. 2 ст. 9 Хартії встановлює, що обсяг фінансових ресурсів органів місцевого самоврядування має відповідати повноваженням, передбаченим конституцією або законом. Водночас принаймні частина фінансових ресурсів органів місцевого самоврядування формується коштом місцевих податків та зборів, розмір яких вони мають повноваження встановлювати в межах закону (п. 3 ст. 9) [2]. Таким чином передбачається створення системи місцевих податкових платежів. Важливу роль серед них у Республіці Польща відіграють місцеві збори. До їх системи входять п'ять податкових платежів: збір із власників собак (opłate od posiadania psów), казначейський збір (opłata skarbową), торговий збір (opłata targowa), курортний збір (opłata uzdrowska) та локальний збір (opłata miejscowa). Саме останні два платежі, на наше переконання, заслуговують на особливу увагу, адже ці збори є близькими до такого різновиду місцевих податків і зборів, як «City Tax» (що широко використовується в Європейському Союзі), та слугують вагомими джерелами наповнення місцевих бюджетів.

Поряд із цим питання правового регулювання курортного та локального збору знаходяться на периферії наукових інтересів вітчизняних вчених і зазвичай на існування наведених податкових платежів тільки вказується у контексті аналізу сучасної податкової системи Польщі [3, с. 108; 4, с. 521]. Інколи у порівняльній характеристиці податкових систем України та Польщі окреслені збори можуть взагалі не згадуватися [5, с. 164–168; 6, с. 145]. До речі, навіть деякі польські науковці, аналізуючи місцеві податкові платежі, обмежуються тільки згадкою про існування доходів від місцевих зборів [7, с. 313] або доволі визначають локальний збір. При цьому дослідники демонструють «строкатість» підходів до назви окресленого податкового платежу. В деяких роботах його визначають як туристичний збір [3, с. 108], в деяких оперують терміном «місцевий збір» [8, с. 90], або «міська плата» [9, с. 27]. Якщо у разі використання категорії «місцевий збір» йдеться, скоріше, про коректність того чи іншого варіанту перекладу (у розрізі співвідношення назви глави 5 Закону Республіки Польща «Про місцеві податки і збори» [10] та назви цього конкретного збору), то у першому випадку – про термінологічний «волюнтаризм». Адже слово «туризм» чи похідні від нього в оригінальній назві платежу (opłata miejscowa) жодним чином не вживаються. До того ж, не варто ігнорувати і ту обставину, що справляння наведеного платежу пов'язано не тільки з перебуванням фізичної особи в певній місцевості з метою туризму. Можливо, така позиція є наслідком ретрансляції вітчизняних підходів (до нашої податкової системи дійсно включено схожий платіж – туристичний збір). Натомість така термінологічна плутанина призводить до хибного розуміння правової природи окресленого податкового платежу. Не менш спірною є позиція, коли локальний збір називають «міською платою». Зрозуміло, що «чистота» такого рішення у термінологічному плані також викликає сумніви, вона не ґрунтується на чинному законодавстві. Хоча значений підхід має свою логіку, вона цілком зрозуміла, якщо зважати на аналогію локального збору з «City Tax» (дослівно – міський податок).

Варто наголосити на «родинності» локального та курортного зборів. Зазначені податкові платежі навіть настільки близькі, що реально постає питання про їх відмежування, конкуренцію відповідних законодавчих норм, доцільність існування цих зборів у такому форматі в податковій системі Республіки Польща. Вирішальним і спільним критерієм відмежування окреслених податкових платежів від інших можна вважати спеціальну мету перебування особи на визначеній території. Додатковими факторами на користь пов'язаності локального та курортного зборів є: по-перше, той факт, що їх законодавча регламентація здійснюється в одній статті (ст. 17 Закону Республіки Польща «Про місцеві податки і збори» [10]); по-друге, та обставина, що відповідно до п. 2а наведеної статті Закону у разі внесення платником курортного збору він може вже не сплачувати локальний збір; по-третє, їм притаманний однаковий порядок стягування (локальний та курортний збори справляються за «допомогою» податкового агента). Проте, як бачимо, така законодавча конструкція містить певні елементи дублювання. А це нічого доброго не додає, адже ускладнює податково-правове регулювання, вносить до нього елементи плутанини.

Окремо варто наголосити, що інтерес до законодавчої регламентації справляння курортного збору зумовлений також і тією обставиною, що податковий платіж з аналогічною назвою доволі тривалий період справлявся в нашій державі. Відповідне регулювання здійснювалося згідно до ст. 15 Закону України «Про систему оподаткування» [11] (вперше курортний збір згадується в Законі в ред. від 02.02.1994 р. № 3904-ХІІ [12]) та ст.ст. 1, 7 Декрету Кабінету Міністрів України від 20 травня 1993 р. № 56-93 «Про місцеві податки і збори» [13]. Зазначені нормативно-правові акти втратили чинність 1 січня 2011 р. із набуттям Податковим кодексом України чинності [14].

Розглянемо більш детально специфіку податково-правового механізму локального та курортного зборів. Насамперед, варто наголосити, що нині в Польщі запроваджено 3-рівневу структуру місцевого самоврядування: місцеві органи на рівні: гмін (до їх компетенції належить вирішення публічних справ місцевого значення), повітів (вирішення тих публічних справ, що виходять за межі компетенції гміни), воєводств (представляють уряд у відповідному регіоні та уповноважені на здійснення контрольно-наглядових повноважень щодо гмін і повітів) [15, с. 79]. Водночас системність у цьому разі не є тотожною до ієрархічності. Кожен із наведених органів реалізує надані повноваження без втручання органів самоуправління більш високого рівня. Ч. 1 ст. 164 Конституції Республіки Польща встановлює, що саме гміна (gmina) є основною одиницею територіального самоврядування. Вона виконує всі завдання територіального самоуправління, що не належать до компетенції інших одиниць територіального самоуправління (ч. 3 ст. 164) [16]. При цьому місцеві податки і збори справляються саме на базовому рівні місцевого самоврядування (не є виключеннями локальний та курортний збори). У Польщі вони встановлюються на рівні гміни (громади), основної одиниці розподілу територіального самоврядування. Нині їх кількість дорівнює 2479.

Згідно з ч. 2 ст. 167 Конституції Республіки Польща [16], доходами одиниць територіального самоврядування є їх власні доходи, а також загальні субвенції і цільові дотації з бюджету держави. Своєю чергою, ст. 168 Конституції Республіки Польща встановлює, що одиниці територіального самоврядування мають право встановлювати ставки місцевих податків і зборів в обсязі, визначеному законом, і, деталізуючи наведений конституційний припис ст. 4 Закону Республіки Польща «Про доходи органів місцевого самоврядування» [17], регламентує, що джерелами доходів бюджетів гмін є: 1) надходження з податків; податку на нерухомість, податку із транспортних засобів, податку із цивільно-правових дій, податку на спадщину та дару-

вання, аграрного та лісового податків, податкової карти; 2) надходження зі зборів: гербового, торгового, локального, курортного, експлуатаційного, збору з власників собак, установлених на основі окремих норм. Крім цього, до місцевих бюджетів зараховуються й інші категорії доходів: частина надходжень із загальнодержавних податків, дотації спеціального та загального призначення [18, с. 322]. Навряд чи справедливо стверджувати, що надходження від локального чи курортного зборів кардинальним чином покращують фінансове становище громади, проте вони є вже звичними для Польщі податковими інструментами і забезпечують мобілізацію відповідного сегменту публічних фінансів.

Безпосередньо регулює справляння окреслених податкових платежів Закон Республіки Польща від 12 січня 1991 р. «Про місцеві податки і збори» [10], а саме ст. 17. Стосовно локального збору зазначеним законодавчим актом встановлено, що Рада громади може його ввести і він збирається з фізичних осіб, що проживають на конкретній території громади (яка відповідає встановленим критеріям) більше 24 годин із туристичною, рекреаційною або навчальною метою. Це мають бути місцевості: а) зі сприятливими кліматичними особливостями, ландшафтними цінностями, з іншими умовами, що дають людям змогу залишатися у них задля туризму, відпочинку або навчання; б) що розташовані в районах, яким було надано статус курортної зони відповідно до положень Закону Республіки Польща від 28 липня 2005 р. [19]. Рада міністрів Польщі у порядку регулювання визначає (з урахуванням різноманіття регіональної та місцевої специфіки) мінімальні умови, яким мають відповідати ті місцевості, де може справлятися локальний збір, і чітко їх вказує у відповідній постанові Уряду.

Локальний збір сплачується за кожен розпочатий день перебування. Його максимальні ставки визначає Міністерство фінансів Республіки Польща. Переважно ставка окресленого платежу встановлюється у розмірі біля 2 злотих (напр., Хочєво – 1,50 злотого; Колобжег – 1,80 злотого; Августов, Лагув, Сандомир, Реваль – 2 злотих; Лєсна – 2,17 злотого; Вроцлав – 2,18 злотого; Гдиня 2,22 злотого). Водночас законодавець встановлює 5 пільгових категорій громадян, які мають право на преференції зі сплати локального збору. Так, його не сплачують: 1) на умовах взаємності – співробітники дипломатичних представництв і консульських установ та інші особи, що прирівняні до них на підставі уставів, угод або міжнародних звичаїв (якщо вони не є громадянами Польщі і не мають постійного місця проживання на території Республіки Польща); 2) люди, що знаходяться у лікарнях; 3) сліпі та їх провідники; 4) фізичні особи, що є платниками податку на майно щодо домів відпочинку, розташованих у місцевості, де справляється локальний збір; 5) організовані групи дітей та шкільної молоді. Дивно, що Закон не надає пільги ветеранам війни за незалежність, адже ст. 19 Конституції визначає, що Республіка Польща спеціально опікується вказаними особами, особливо інвалідами таких війн.

Схожість податково-правового механізму локального та курортного зборів провокує деяких вчених до хибного висновку про те, що вони стягуються на таких самих умовах [8, с. 91]. Наведена теза не відповідає дійсності. Головною відмінністю локального та курортного збору є особливий характер території, на якій вони справляються, його легалізація, а також спеціальна мета перебування особи у цих зонах (щодо курортного збору додається оздоровча/лікувальна ціль). Так, курортний збір встановлюється на територіях, яким згідно зі ст. 34 Закону Республіки Польща «Про санаторно-курортне лікування і курортні

зони» [19] надано статус санаторію або курортної зони. Таке рішення може бути прийнято, якщо відповідні територіальні утворення: а) мають поклади натуральної цілющої сировини з доведеними лікувальними властивостями; б) мають клімат із підтвердженими цілющими властивостями; в) мають санаторно-курортні установи і заклади, підготовлені для проведення санаторно-курортного лікування; г) відповідають екологічним вимогам, викладеним у природоохоронних нормах; г) мають належну технічну інфраструктуру.

Курортний збір стягується за кожен розпочатий день перебування. Максимальний розмір в 2018 р. становить 4,33 злотого (напр., муніципалітет міста Свиноуйсьце встановив його у розмірі 4 злотих, міста Августов – 4,2 злотого з особи). При цьому від сплати цього податкового платежу звільнюються ті самі категорії осіб, що й від сплати локального збору. Гміна може надавати і додаткові пільги зі сплати курортного збору (напр., у Свиноуйсьце – це діти віком до 7 років, в Августові – діти віком до 7 років, а також особи, що проживають у кемпінгах із використанням наметів, причепів-дач (караванів) або автобудинків (кемперів)). Зазвичай, якщо на офіційному сайті гміни не вказано про надання пільги зі сплати місцевих зборів (напр., дітям, пенсіонерам, інвалідам або особам, що оздоровлюються у «низький» сезон), то такі пільги реально відсутні.

Ставки локального та курортного зборів встановлюються Радою гміни на один податковий рік. Якщо Рада не встановлює їх на наступний податковий рік, то чинними є ставки попереднього року.

До специфіки курортного збору належить й та обставина, що кожен муніципалітет, який його встановлює, може розраховувати на субсидію з державного бюджету (вона дорівнює доходу від цього збору, що надходить до місцевого бюджету), тобто гміна може розраховувати на суттєве (вдвічі) збільшення власних фінансових ресурсів.

Висновки. Навряд чи можна визнати законодавче регулювання справляння локального та курортного зборів у Польщі ідеальним, натомість вважаємо, що вітчизняний законотворець, ґрунтуючись на наведеному польському досвіді у частині регламентації справляння схожого податкового платежу (туристичного збору), може рухатися за такими векторами: а) відмовитися від використання в його назві терміну «туристичний»; б) збільшити базову ставку збору; в) доповнити підпункт 268.2.2 пункту 268.2 ст. 268 Податкового кодексу України такою пільговою категорією, як фізичні особи, що перебувають на лікуванні в лікувальних закладах; г) змінити зазначену вище норму, виключивши змогу надавати податкові преференції зі сплати збору особам, які прибули у відрадження.

Важливо також уникнути включення до податкової системи України дублюючих зборів. Вважаємо, що доцільно існуючий зараз туристичний збір трансформувати у спеціалізований (щодо ночівлі особи на території певної територіальної громади, у разі прийняття органом місцевого самоврядування відповідного рішення) і водночас універсальний податковий платіж (не варто повторювати сумнівний крок польського законодавця – викремлювати курортний збір). Водночас курортні місцевості повинні мати додатковий фінансовий ресурс задля створення та удосконалення курортної інфраструктури, на відтворення лікувальних спроможностей. Вважаємо, що його можна залучити за допомогою градації ставок оподаткування (напр., вдвічі збільшити базову ставку українського «City Tax» у разі проживання особи в цих специфічних місцевостях).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Абромавичус: податкова реформа буде побудована на польській моделі децентралізації. URL: <https://economics.unian.ua/finance/1089427-abromavichus-podatкова-reforma-bude-pobudovana-na-polskiy-modeli-detsentralizatsiji.html>.
2. Офіційний вісник України від 03.04.2015. № 24, / № 39, 2013, ст. 1418. С. 450. Ст. 718.
3. Сенчак І.І. Податкова система Польщі. Матеріали I Міжнародної науково-практичної конференції «Малиновські читання». Острог: Видавництво Національного університету «Острозька академія», 2012. 316 с.
4. Радишевська О. Порівняльно-правове дослідження податкових систем України та Польщі у контексті Європейської. Київські політичні студії: зб. наук. пр. К. 2011. Т. 18. С. 519–525.
5. Волинець Т.В. Порівняльна характеристика податкової системи України та Польщі. Європейські перспективи. 2015. № 7. С. 164–168.
6. Система місцевих платежів в Україні: теорія, історія, перспективи : кол. моногр. / М.І. Карлін, О.М. Карлін, Л.В. Єлісєєва та ін.; за заг. ред. М.І. Карліна, І.О. Цимбалюк. Луцьк: Вежа-Друк, 2017. 188 с.
7. Овсяк К. Місцеві податки як джерело доходів місцевих бюджетів Польщі в умовах фінансової кризи. Економічний аналіз. 2012. Вип. 10. Ч. 2. С. 312–315.
8. Брылев М. Источники доходов основных самоуправляемых административно-территориальных единиц в Польше. Социум и власть. 2016. № 5. С. 90–95.
9. Бартицкий Т., Биттель Я., Ментельский П. Самоуправление, как путь к благополучию. Польский опыт децентрализации власти. Варшава: «Terra humana», 2015. 105 с.
10. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1785).
11. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1991. № 39. Ст. 510.
12. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1994. № 21. Ст. 130.
13. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1993. № 30. Ст. 336.
14. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2011. № 13-14, № 15-16, № 17. Ст. 112.
15. Грובה В.П. Система місцевого самоврядування в Польщі: перспективи використання досвіду в Україні. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право. 2015. Випуск 31. Том 1. С. 78–82.
16. Konstytucja Rzeczypospolitej Polski / Kancelarja Sejmu : na podstawie Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483, z 2001 r. Nr 28, poz. 319. – 2006. Nr. 200, poz. 1471. URL: http://e-lekcje.org/fileadmin/contents/mam/pdf_PL/konstytucja.pdf.
17. Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. z 2015 r., poz. 513).
18. Тихомиров Ю.А. Курс сравнительного правоведения / Ин-т законодательства и сравнительного правоведения при Правительстве Российской Федерации. М.: «Норма», 1996. 427 с.
19. Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz.U. z 2005 r. Nr. 167, poz. 1399).

УДК 342.951

ВИЗНАЧЕННЯ ЗАВДАНЬ І ФУНКЦІЙ МИТНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

DETERMINATION OF TASKS AND FUNCTIONS OF CUSTOMS LAW OF UKRAINE

Коваленко А.А.,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри міжнародного права та порівняльного правознавства
Київського міжнародного університету

У статті досліджуються завдання митного права та визначаються функції, за допомогою яких здійснюється реалізація означених завдань. Обґрунтовано, що завдання митного права зумовлюють існування його функцій: регулятивної, фінансової, охоронної, інформаційної, правозастосовної та міжнародно-політичної.

Ключові слова: мито, митне право, завдання митного права, функції митного права, митне законодавство.

В статье исследуются задачи таможенного права и определяются функции, с помощью которых осуществляется реализация указанных задач. Обосновано, что задачи таможенного права обуславливают существование его функций: регулятивной, фискальной, охранной, информационной, правоприменительной и международно-политической.

Ключевые слова: таможенная пошлина, таможенное право, задачи таможенного права, функции таможенного права, таможенное законодательство.

The article examines the tasks of customs law and defines the functions with the help of which implementation of the specified tasks is carried out. It is substantiated that the tasks of customs law determine the existence of its functions, namely, regulatory, fiscal, security, information, law enforcement and international political.

Key words: customs duty, customs law, duties of customs law, customs law functions, customs legislation.

Постановка проблеми. Незважаючи на те, що митна справа існує зі стародавніх часів, митне право є порівняно новою галуззю права, розвиток якої тісно пов'язаний із розширенням міжнародних економічних відносин та євроінтеграційним курсом держави, що, своєю чергою, вимагає чіткого визначення сучасних завдань і функцій митного права.

Стан опрацювання. Визначення завдань та функцій у сфері митної політики, митної справи, діяльності митних органів знаходить своє місце у працях таких науковців, як: С.В. Ківалов, В.К. Колпаков, В.Т. Комзюк, Б. А. Кормич,

О.В. Кузьменко, О.М. Макеева, В.Я. Настюк, П.В. Пашко, В.В. Філатов, Т.В. Філіпенко та ін. На жаль, більшість наукових доробок залишає поза увагою завдання та функції митного права, що, на нашу думку, є суттєвою прогалиною в теорії цієї галузі права.

Метою статті є визначення та обґрунтування завдань та функцій митного права.

Виклад основного матеріалу. В теорії держави та права під завданнями права розуміються економічні, політичні, соціальні проблеми, які воно покликане вирішувати. Тобто завдання права вказує на постійну або тим-